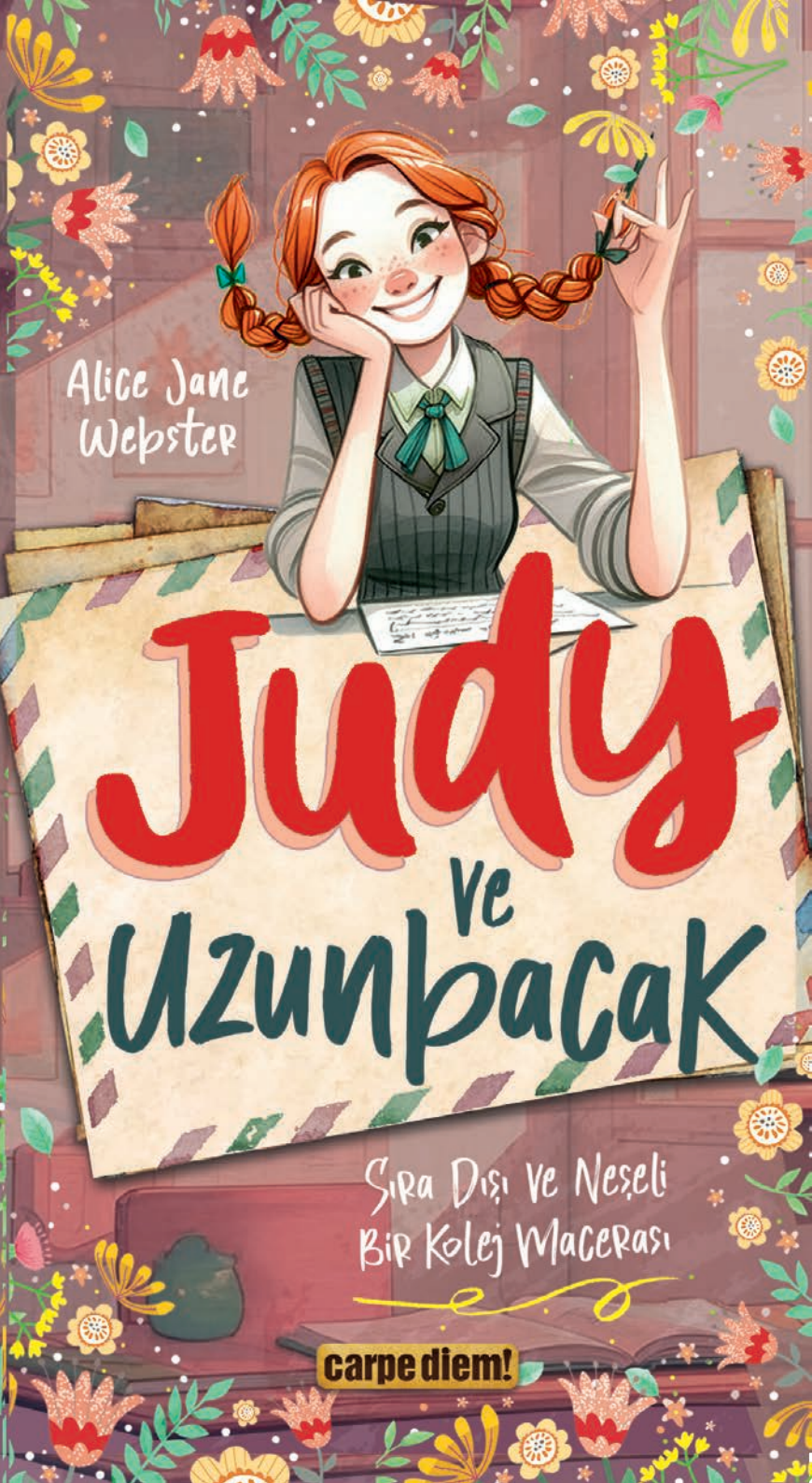
Alice Jane Webster
Judy ve Uzunpaçak
Sıra Dışı ve Neşeli Bir Kolej Macerası
carpe diem!

HUZURSUZ ÇARŞAMBA

Her ayın ilk çarşambası berbat bir gündü, cesaretle katlanılıp bir an önce unutulması gereken bir gün… Her şey mükemmel olmalı, doksan yedi yetimin saçları taranmalı, kıyafetleri düzeltilmeliydi. Bu yükün büyük bir kısmı zavallı Jerusha Abbott'ın üzerindeydi. Ama bu çarşamba da sona erdi ve Jerusha üst kata kaçıp çocukları yemek odasına yönlendirdi. Pencere kenarındaki koltuğa oturdu, sabah beşten beri hiç durmamış olmanın yorgunluğuyla başını cama yasladı. Yetimhanenin sınırlarının ötesindeki manzaraya özlemle baktı.

O gün başarılı geçmişti. Mütevelliler yetimhane ziyaretlerini yapmış, çaylarını içmiş ve gitmişlerdi. Jerusha hayallere daldı… Kendisini büyük evlerin birinde, kürk mantosuyla hayal etti. Ancak bu hayal kısa sürdü, Tommy Dillon

gelip onu ofise çağırdı. Endişeliydi. Ofiste Bayan Lippett onu bekliyordu.

Az önce giden, kimliğini gizli tutan bir mütevelli Jerusha'nın geleceğini gündeme getirmişti. Bayan Lippett, onun üniversiteye gönderileceğini, tüm masraflarının karşılanacağını açıkladı. Jerusha, hayalini bile kuramadığı bu teklif karşısında şaşkındı. Karşılığında, kendisine "Bay John Smith" adıyla hitap edeceği burs sağlayıcısına ayda bir mektup yazması yeterliydi. Bu mektuplar teşekkür yerine, Jerusha'nın ilerlemesini ve günlük hayatını anlatacaktı. Jerusha heyecanla odadan çıktı ama kafasında hâlâ pek çok soru vardı.

**

215 Fergussen Hall, 24 Eylül

Yetimleri Üniversiteye Gönderen Sevgili Mütevelli,

Sonunda okula geldim! Dün dört saat boyunca bir trenle seyahat ettim. Garip bir his aslında, sizce de öyle değil mi? Daha önce hiç trene binmemiştim. Üniversite çok büyük, çok şaşırtıcı yer, ne zaman odamdan çıksam kayboluyorum.

Daha sonra kafam daha az karışık olduğunda size bir açıklama yazacağım, ayrıca size derslerimden de bahsedeceğim. Dersler pazartesi sabahına kadar başlamayacak ve şimdi cumartesi gecesi.

Yine de öncesinde bir tanışmak mektubu yazmak istedim. Tanımadığın birine mektup

yazmak bana tuhaf gelse de... Aslına bakarsanız hayatımda üç ya da dörtten fazla mektup yazmadım, bu yüzden yazdığım mektuplarda hitabet kurallarına uymuyorsam lütfen görmezden gelin.

Dün sabah ayrılmadan önce, Bayan Lippett ile çok ciddi bir konuşma yaptık. Bana hayatımın geri kalanında ve özellikle de benim için bu kadar çok şey yapan nazik beyefendiye karşı nasıl davranmam gerektiğini anlattı. Çok saygılı olmaya özen göstermeliymişim.

Ama kendisine John Smith denmesini isteyen birine karşı nasıl saygılı olunabilir ki? Neden biraz daha özel, kişilikli bir isim seçmediniz?

Sevgili Elektrik Direği ya da Sevgili Giysi Dolabı'na mektup yazmak gibi bir şey bu... Geçtiğimiz yaz sizi çok düşündüm. Bunca yıldan sonra birinin benimle ilgilenmesi, kendimi bir tür aile bulmuş gibi hissetmeme neden oldu.

Sanki artık bir yere aitmişim gibi geliyor ve bu insanı çok rahatlatan bir his. Ancak şunu söylemeliyim ki sizi düşündüğümde hayal gücümün üzerinde çalışabileceği çok az şey var.

Sizi bir an için de olsa, sırtınız dönükken gördüm. Uzun boylusunuz.

Bu yüzden size 'Sevgili Bay Uzunbacak' demeye karar verdim. Umarım sakıncası yoktur. Bu sadece aramızda... Bayan Lippett'e söylemeyiz.

Saat on zili, iki dakika içinde çalacak ve uyumak için ışıkları kapatacağız. Günümüz zillerle bölünüyor. Zillerle yemek yiyoruz, uyuyoruz ve ders çalışıyoruz. İşte başlıyor!

Işıklar sönsün. İyi geceler.

Saygılarımla,
Jerusha Abbott

Not: Buradaki kurallara ne kadar hassasiyetle uyduğumu gözlemleyin, bunu yetimhanede aldığım eğitim sayesinde yapabiliyorum.

**

1 Ekim

Sevgili Bay Uzunbacak,

Üniversiteyi seviyorum ve beni gönderdiğiniz için sizi de seviyorum. Çok ama çok mutluyum ve her an o kadar heyecanlıyım ki neredeyse hiç uyuyamıyorum.

John Grier Yetimhanesi'nden ne kadar farklı olduğunu bir bilseniz... Dünyada böyle bir yer olduğunu hayal bile edemezdim. Buraya gelemeyen herkes için üzülüyorum. Eminim siz gençken gittiğiniz kolej bu kadar güzel değildi.

Odam, yeni revir inşa edilmeden önce bulaşıcı hastalıklar koğuşu olarak kullanılan bir kulede. Kulenin aynı katında üç kız daha var, gözlük takan ve sürekli biraz daha sessiz olmamızı isteyen bir son sınıf öğrencisi ile Sallie McBride ve Julia Rutledge Pendleton adında iki birinci sınıf öğrencisi.

Sallie'nin kızıl saçları ve kalkık bir burnu var ve oldukça arkadaş canlısı. Julia ise New York'un önde gelen ailelerinden birinden geliyor ve henüz beni fark etmedi. Aynı odayı paylaşıyorlar.

Genelde birinci sınıf öğrencileri tek kişilik oda alamaz. Böyle odaların sayısı çok azdır ama ben istemeden bir tane aldım. Sanırım kayıt memuru, düzgün yetişmiş bir kızdan bir kimsesizle aynı odada kalmasını istemenin doğru olmayacağını düşündü.

Gördüğünüz gibi bunun da avantajları var! Benim odam kuzeybatı köşesinde, iki penceresi ve manzarası var. On sekiz yıl boyunca bir koğuşta yirmi oda arkadaşıyla birlikte yaşadıktan sonra, yalnız kalmak dinlendirici oluyor.

Bu yeni Jerusha Abbott'la tanışmak için ilk şansım. Sanırım ondan hoşlanacağım.

Siz ne dersiniz?

Salı

Birinci sınıf basket takımını kuruyorlar ve benim de katılma ihtimalim var. Evet, ufak tefeğim ama son derece hızlı, çevik ve dayanıklıyım. Diğerleri havaya zıplarken ben onların ayaklarının altından sıyrılıp topu yakalayabiliyorum.

Öğleden sonra atletizm sahasında, ağaçlar kırmızı ve sarı renkteyken, hava yanan yaprakların kokusuyla doluyken ve herkes gülüp bağırırken pratik yapmak çok eğlenceli. Bunlar

gördüğüm en mutlu kızlar ve aralarındaki en mutlu kız da benim!

Size uzun bir mektup yazıp öğrendiğim her şeyi anlatmak istiyordum (Mrs. Lippett bilmek istediğinizi söyledi) ama 7. saat zili çaldı ve on dakika içinde spor kıyafetleriyle atletizm sahasında olmam gerekiyor. Sizce takıma girer miyim?

Saygılarımla, Jerusha Abbott.

Not: Sallie McBride az önce kafasını kapımdan içeri soktu. Şöyle dedi: "O kadar ev hasreti çekiyorum ki dayanamıyorum. Sen de böyle hissediyor musun?" Biraz gülümsedim ve hayır dedim. En azından ev hasreti benim yakalanamayacağım bir hastalık! Yetimhane hasreti çeken birini hiç duymadım, ya siz?

10 Ekim

Sevgili Bay Uzunbacak,

Michael Angelo'yu hiç duydunuz mu?

Orta Çağ'da İtalya'da yaşamış ünlü bir sanatçıymış. Sınıftaki herkes onu tanıyor gibiydi ve bütün sınıf güldü çünkü ben onun Mikail adındaki baş melek olduğunu sanmıştım. Aslında adı baş meleğinkine benziyor, değil mi? Üniversitenin sorunu, hiç öğrenmediğiniz pek çok şeyi bilmenizin beklenmesi. Bazen bu çok utanç verici oluyor. Ama şimdi, kızlar hiç

duymadığım şeylerden bahsettiklerinde, sessizce duruyorum ve sonrasında ansiklopediden bakıyorum.

İlk gün korkunç bir hata yaptım. Birisi Nathaniel Hawthorne adında bir yazardan bahsetti ve ben de onun birinci sınıf öğrencisi olup olmadığını sordum. Bu söylediklerim tüm üniversiteye yayıldı. Ama neyse ki sınıfta diğerleri kadar zekiyim, hatta bazılarından çok daha zekiyim! Kısa sürede bütün bunları öğrenip onlara yetişeceğim.

Odamı nasıl döşediğimi bilmek ister misiniz? Kahverengi ve sarıdan oluşan bir senfoni… Duvarı devetüyü rengine boyadım ve sarı kot perdeler, minderler, maun bir masa (üç dolara ikinci el), bambu bir sandalye ve ortasında mürekkep lekesi olan kahverengi bir halı aldım. Sandalyeyi o noktanın üzerine koyuyorum.

Pencereler yüksekte, sandalyeye oturunca dışarısını göremezsiniz. Ama çalışma masasının arkasındaki aynalı dolabı pencerenin altına dayadım. Pencere hemen üstüne geldi. Çekmeceleri açıp basamak gibi kullanarak yukarı çıkabiliyorum. Çok rahat!

Sallie McBride yaşlılar müzayedesinde eşya seçmeme yardım etti. Hayatı boyunca bir evde yaşadı ve mobilyadan anlıyor. Hayatında beş sentten fazla paran olmamışken alışveriş yapmanın ve gerçek beş dolarlık banknotla ödeme yapıp para üstü almanın ne kadar eğlenceli olduğunu hayal bile edemezsiniz. Sizi temin ederim, bu harçlık için minnettarım.

Sallie dünyanın en eğlenceli insanı, Julia Rutledge Pendleton ise onun tam tersi... Sallie her şeyin komik olduğunu düşünüyor, hatta sınıfta kalmanın bile... Julia ise her şeyden sıkılıyor. Cana yakın olmak için en ufak bir çaba göstermiyor. Eğer bir Pendleton iseniz, kibar olmanıza gerek olmadığına inanıyor. Julia ve ben düşman olmak için doğmuşuz.

Sanırım neler öğrendiğimi de merak ediyorsunuz:

I. Latince: İkinci Pön Savaşı. Hannibal ve kuvvetleri dün gece Trasimenus Gölü'nde kamp kurdu. Romalılar için bir pusu hazırladılar ve bu sabah dördüncü saatte bir savaş gerçekleşti. Romalılar geri çekiliyor.

II. Fransızca: 24 sayfa Üç Silahşörler ve düzensiz fiil çekimleri.

III. Geometri: Silindirleri bitirdik; şimdi konileri yapıyoruz.

IV. İngilizce: Anlatım üzerine çalışıyorum. Üslubum her geçen gün açıklık ve kısalık açısından gelişiyor.

V. Fizyoloji: Sindirim sistemine ulaştık. Bir dahaki sefere safra ve pankreas...

Eğitimli olma yolundaki,
Jerusha Abbott'unuz.

**

Çarşamba

Sevgili Bay Uzunbacak,

Adımı değiştirdim. Kayıtlarda hala "Jerusha" olarak geçiyorum ama artık her yerde "Judy"yim. Judy'yi tam olarak kendim uydurdum diyemem; Freddie Perkins düzgün konuşmaya başlamadan önce bana böyle seslenirdi.

Bayan Lippett'in bebeklere isim seçerken biraz daha yaratıcı olmasını isterdim. Soyadlarını telefon rehberinden alıyor - Abbott'u ilk sayfada bulabilirsiniz - ve ilk isimlerini de başka yerlerden… Jerusha'yı mesela bir mezar taşından aldı. Adımdan her zaman nefret etmişimdir; Judy'yi ise seviyorum. Çok eğlenceli bir isim.

Benim olmadığım türden bir kıza ait: tüm ailesi tarafından sevilen, şımartılan, hiçbir şeyi umursamadan hayatını sürdüren küçük, tatlı, mavi gözlü bir şey… Böyle olmak güzel olmaz mıydı? Kusurum ne olursa olsun, hiç kimse beni ailem tarafından şımartılmakla suçlayamaz! Ama öyleymişim gibi davranmak eğlenceli oluyor. Lütfen artık bana Judy diye hitap edin.

(Yemek zili. Şimdilik hoşça kalın.)